

Петаръ повтаря тия думи въ сѣка една
къща; а ракийката са излива въ гър-
лото му.

Цѣли пилешки свѣтъ и милионе жаби
безпокоятъ съ своето цвѣрчене, пѣене и
квакане тихата балканска нощъ; а вѣта-
рътъ си играе надъ селото. Нѣма ника-
кво сжмѣние, че тая роскошна природа
не е могла да не подѣйствува и на чо-
вѣкътъ. Но най-хубавиятъ маргатаръ въ
тая природа, най-хубавото нейно украше-
ние, което, както ми са чини, е най-
много способствовало за високото прав-
ственно величие въ мѣстниятъ общественъ
животъ, — е Коприщенската жена.

Българската пѣсень пѣе за българската
дѣвица така:

Мощно ми сж мили българските моми:
Цѣлъ день тие жжнатъ подъ яркото слѣнце;
Отъ утро до вечеръ се на крака стоятъ,
Вѣслата си махатъ и снопове вѣзватъ;
Ставици си праватъ, като славѣй пѣятъ.